

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

29. ZÁŘÍ 2024

Z obsahu:

Duch Svátý a nevěsta
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 29. května 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý Roman Sladkopěvec
Libor Rösner
- strana 4 -

Po stopách andělů
Prof. dr. Alfons Benning
- strana 5 -

U dominikánů v Olomouci
se budou 24 hodin modlit
růženec
- strana 6 -

Kníže nebeských vojsk
- strana 6 -

Blahoslavení jste...
- strana 7 -

Křížové výpravy - odpověď
na islámskou agresi
Grzegorz Kucharczyk
- strana 9 -

Jak se formovala idea
křížových výprav
Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

Svatý Jan Berchmans -
vzor mládeže (6)
Koloman Grieger SJ
- strana 12 -

Luis de Riaño (kolem 1596-1667): Archanděl Michael

Duch Svatý a nevěsta

Katecheze papeže Františka při generální audienci
29. května 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Gn 1,1-2

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Dnes touto katechezí zahajujeme cyklus úvah na téma „Duch Svatý a nevěsta“. Nevěstou je církev. „Duch Svatý vede Boží lid k Ježíši, naší naději.“ Na této cestě projdeme tře-

mi velkými etapami dějin spásy: Starým zákonem, Novým zákonem a časem církve. Vždy přítom budeme mít oči upřené na Ježíše, který je naší nadějí.

V těchto prvních katechezích o Duchu ve Starém zákoně nebudeme dělat „biblickou archeologii“. Místo toho budeme objevovat, že to, co je ve Starém zákoně

dáno jako zaslíbení, se plně uskutečnilo v Kristu. Bude to jako sledovat cestu slunce od úsvitu do poledne.

Začneme prvními dvěma verši celé Bible. První dva verše Bible říkají toto: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná, temnota byla nad propastnou hlubinou a Boží dech vanul nad vodami.“ (Gn 1,1-2) Duch Boží se nám zde jeví jako tajemná síla, která svět posouvá z původního beztvarého, pustého a ponurého stavu do stavu uspořádaného a harmonického. Duch totiž vytváří harmonii, harmonii v životě, harmonii

Pokračování na str. 13

Jsme pohoršeni nad tím, co nám vadí? A co nám vlastně v životě vadí – ve světě, v našem blízkém okolí, v rodině, v práci, v katolické církvi...? Téma k zamyšlení, k němuž nás pobízejí texty tohoto čísla Světla.

Musíme však na vše hledět správnou, Boží optikou. Pohoršovat se nad špatnými, hříšnými záležitostmi – to je v naprostém pořádku. Ovšem může se nám stát – a přízně si, že tomu tak opravdu je –, že se pohoršujeme nad něčím, co nijak neškodí Boží věci, jak o tom hovoří dnešní první čtení a evangelium. Takové pohoršení však „nemusí být horlivostí pro dobro, ale může pramenit ze sebelásky a sebepřečehování“ (str. 3). Je třeba prosit Ducha Svatého nejen o dar rozlišování, ale také o dar pokory a rozumu. Jenom Boží milost nám pomůže odstranit chaos v našem nitru, který je způsoben naší pýchou, náklonností ke hříchu zděděnou po Adamovi a Evě: asi chceme totiž patřit mezi mocné, úspěšné lidi, kteří dokážou hýbat světem, svým okolím... Oprávněná kritika sama o sobě by nemusela být ještě zlá (nemůžeme být ustrašeně schováni ve své komůrce), ovšem kdyby nás k ní pudila láska k Pánu Bohu a k lidem. Žel, většinou jsme motivováni uspokojením vlastního ega, a to není nic, co by se líbilo Pánu a co by prospělo naší duši. A které síly by se radovaly? O pomoc v tomto rozlišovacím boji pak prosme našeho anděla strážného či archanděly, zvláště pak sv. Michaela. (str. 5-6)

Editorial

Pán Ježíš však v evangeliu rovněž prohlásil: „Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných...“ Jakkoli se cítíme oprávněně pohoršeni skutečným zlem a hříchem, musíme mít na paměti i hřích vlastní. Snad i my býváme pohoršením pro druhé, a pak tedy by v takovém případě bylo lépe, aby... – Pán Ježíš to říká jasně. Motivací nevyvolávat pohoršení, a vůbec stranit se jakéhokoliv hříchu, není strach z Boha a jeho trestu, jak by se mohl někdo mylně domnívat, nýbrž je to naopak láska k Bohu a k bližnímu, která jim nechce ublížit a způsobit něco špatného. Mnozí svatí poučovali o tom, že za jakéhokoliv pohoršení, aby bylo odčiněno, je potřeba četných modliteb a obětí – zvláště je nutné se modlit za odpuštění, a to nejen Pánem Bohem, ale také oním pohoršeným člověkem. Vyvolat pohoršení je vskutku velice závažný hřích, neboť způsobuje často velké škody v duši pohoršeného (hněv, ztráta naděje, zatvrzelost vůči Bohu i lidem...). Prosme o odpuštění, i kdybychom si nebyli vědomi konkrétního člověka, kterého jsme pohoršili; sama skutečnost našeho hříchu nás k takové prosbě vybízí...

Vzor najdeme ve sv. Janu Berchmansovi (str. 12-13), na němž nemohli najít žádnou chybu, nic, co by udělal špatně. On si to však o sobě nemyslel, a dokonce slíbil modlitbu růžence za toho, kdo

ho na chybu upozorní. Je opravdu velmi těžké najít na člověku, který se s heroickým úsilím snaží v sobě pěstovat Boží ctnosti, něco špatného – vždyť takový člověk žije v neustálé Boží přítomnosti, a ta jej chrání před satanovou mocí.

Pohoršujeme se nad tolika věcmi, a přitom si nevážíme toho, co sami máme! To nám připomíná svědectví bratra Andrého Rahbara z Íránu. (str. 7-8) Buďme Pánu Bohu vděční za dar víry a za možnosti, jak žít tento dar! Zvláště, když známe historický boj za ochranu svatých míst křesťanství, křesťanské víry a kultury. (str. 9-11) A nepohoršujeme se nad těmi, kdo v duchu své víry jednají agresivně vůči křesťanství – bratr André by nám jistě k tomu řekl, že je formovalo a formuje prostředí, kde jiná alternativa myšlení nepřichází v úvahu. Kdo je vinen, je složitá, nejen historická, ale i duchovní otázka: snad jde i o důsledek jistého pohoršení ze strany těch katolických křesťanů, kteří se nedrželi Božích přikázání a jejichž činy vycházely z uspokojování vlastních nezříčných vášní a tužeb...

Vyprošujeme si tedy u Pána Boha onu touhu, kterou tak krásně vyjádřil sv. Roman Sladkopěvec (str. 4): „Planu touhou držet tě v rukou jako lampu, kdo totiž přináší lampu mezi lidi, je osvěcen, aniž by shořel. Osvět mě tedy Ty, který jsi Lampa neuhasitelná.“ Čím více bude takových nositelů lamp a čím více budou zářit, tím více bude ve světě lásky k Trojedinému Bohu a k lidem.

Daniel Dehner

Když ne každý den, alespoň jedenkrát za týden, v den Páně, je dobré vzít do rukou Písmo svaté a otevřít se Božím slovu. Dnes tě zavede nejdříve do tábora Izraelitů, kde se dějí podivuhodné věci. Duch Boží si vybírá z velkého množství ty, kteří mají být nástrojem jeho hlasu. Když je Duch tak blízko, pros jej s čistým a upřímným srdcem, abys měl z jeho návštěvy hojný užitek.

Eldad a Medad prorokují v táboře. Ale jeden mládenec a po něm i sám Jozue to nesou s nelibostí. Ani se příliš nestarají o to, co tito dva oznamují. Připadá jim jako pohoršení již sama skutečnost, že tu někdo vystupuje ve jménu Hospodinově. Napadá je jediné řešení: „Zabraň jim v tom! Nechceme je poslouchat.“ Není to dodnes častá odpověď na vystoupení těch, kteří byli povoláni, aby prorokovali? Nebylo by naopak lépe zaujmout Mojžíšův postoj? Moudrý vůdce národa, který především by mohl vznášet námitky, neshledává ve vystoupení prorocké dvojice nic odsouzenihodného. Naopak: *Kéž by Pán z celého národa udělal proroky, kéž by dal spočinout na nich svému Duchu!*

K takovému moudrému postoji je však třeba velké duchovní zralosti. Ani apoštolům není ještě dáno, aby smýšleli tak velkodušně. Nemohou přenést přes srdce, že někdo jiný kromě nich se angažuje v oblasti, kterou pokládají za svou doménu. Domnívají se, jak velice poslouží Pánu, když tomu zabrání. Ale Pán je za tuto jejich neodůvodněnou horlivost nijak nepochválí. Vstip si do srdce jeho napomenutí: *Kdo není proti vám, je s vámi.* Není to moudrý návod, podle kterého můžeš zredukovat počet svých domnělých protivníků? Dokud vidíš zlo tam, kde není, je to závada v tvé vlastní duchovní optice. Využij dnešního setkání s Pánem, aby ses naučil horlivosti na správném místě.

Zvykl sis pohoršovat se nad tím, co ti vadí. Ale taková tvoje nelibost nemusí být horlivostí pro dobro, ale může pramenit ze sebelásky a sebepřečehování. Jenomže Pán si přeje, abys svou pozornost obrátil nejdříve jiným směrem. Opravdové zlo vzniká jinde a není přitom vyloučeno, že i ty máš na něm podíl a vůbec si to nepřipouštíš. Pán pokládá za pohoršení to, co přímo otevírá ces-

Pohoršení

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Svádí-li tě tvá ruka ke hříchu, utni ji!

tu hříchu. Takové pohoršení je tím větším zlem, čím bezbrannější je ten, kdo se stává jeho obětí.

Proto se Pán tak zastává maličkých. Právě oni přijímají z tvého příkladu chování, které nejsou sami schopni rozlišit ani zhodnotit, a pokládají je za dobré jen proto, že je vidí u tebe. Uvědomuješ si míru odpovědnosti, kterou z tebe nikdo nesejme? Svůj kritický pohled, kterým zatím podle svého tak nesmlouvavě soudíš všechno kolem sebe, zkus nyní stejně nekompromisně zaměřit na svůj vlastní příklad. Jestliže totiž kdekoliv kdokoliv pokládá s odvoláním na tebe za správné a dovolené to, co je a vždy zůstane před Pánem hříchem, *bylo by pro tebe lepší, kdyby ti uvázali na krk mlýnský kámen a hodili tě do moře.*

Jestliže se ti zdá, že je to nadsázka, je to nejspíše proto, že se z tvého vědomí vytratilo, jak velkým zlem je hřích. Nic neotvírá hříchu více dveře než názor, jako by už žádným zlem nebyl, jako by člověk mohl sám rozhodovat o tom, co je dobré a co je zlé. Není právě taková mentalita tím největším a nejnebezpečnějším pohoršením? Kdo jiný tě může poučit, jak velkým zlem a neštěstím je pro tebe hřích, ne-li právě Boží Syn, který proto sestoupil mezi nás, aby tě vytrhl z jeho otroctví? Není sama jeho oběť výmluvným dokladem, že není většího zla?

Pod tímto zorným úhlem přijmej nyní jeho varovná slova. Nejen hřích, ale už sama příležitost ke hříchu, které se sám tak snadno a lehkomyšlně vystavuješ, je pro tebe větším zlem než ztráta zdraví, nebo dokonce života. Pokud se na to díváš jen z pohledu přítomné chvíle, může se ti zdát taková výstraha nepochopitelná. Ale Ježíš ti s láskou i důrazem vysvětluje, že je tu v sázce mnohem více než jen blaho přítomné chvíle. Jde o to, abys mohl vejít do života, který nebude jen pomíjivím okamžikem, ale nekonečným věčností v Otcově náručí. Minout se nenávratně s tímto jediným konečným cílem je nekonečným neštěstím, které Pán struč-

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 11,25–29

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však do stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“

2. čtení – Jak 5,1–6

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežírají moli. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si (majetek) i v (tyto) poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošidili sekáče, kteří vám požali pole, (ta mzda) křičí a křik vašich ženčů pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkošim, krmili jste se i tehdy, když

Dokončení na str. 8

ně, ale výmluvně charakterizuje slovy: *červ, který neumírá, a oheň, který nehasne.*

Spoléháš-li bláhově, že benevolentní lhostejnost, která u tak mnohých zdomácněla, začala platit více než slovo věčného Slova, jenom tím podporuješ a posiluješ panující obecné pohoršení. Svádí tě to přesto k tomu, aby ses nad tím pousmál? Není spíše na čase bát se Božího hněvu? Pros Pána slovy Žalmisty: *Pane, chraň svého služebníka před zpupností, ať mě neovládne. Očisti mě od chyb, které jsou mi skryty. Pak budu bez úhony a vyvaruji se velkého hříchu.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 19,13–14.

Svatý Roman Sladkopěvec

Svatý Roman Sladkopěvec, nebo též Hymnograf, se do dějin zapsal jako jeden z nejvýznamnějších autorů liturgických hymnů. Dostal dar, hřivnu, kterou tisícinásobně rozmnožil. Může nám tak sloužit za příklad, abychom k oslavě Boží ve svém životě využili všechny své dary, všechny své hřivny, to nejlepší, co v nás je, a to s vědomím, že všechno to máme jen propůjčeno, a to právě k oslavě Boží.

Narodil se někdy kolem roku 490 v syrské Emese, což je dnešní Homs. Neznámo kdy se objevil v Bejrútu, kde podle jednoho podání plnil roli tzv. ponomara, jehož úkoly částečně odpovídaly poslání dnešního kostelníka – kupř. udržoval čistotu kostela, zapaloval svíce na mši svatou, apod. Podobnou funkcí byl obdařen po svém přesídlení do Konstantinopole v roce 518. Jiný zdroj mu už v Bejrútu přisuzuje jáhenské svěcení a působení v této funkci v chrámu Anastasis, tj. Zmrtvýchvstání. Tento chrám byl úzce spjat s právníckou školou, která měla na Východě vynikající pověst. Roman by tak byl spojen i s touto školou, čímž by padla domněnka z první legendy, že neuměl číst ani psát. Sotva by totiž mohl být jáhnem a působit v tak významném svatostánku.

Pravda však je, že v Konstantinopoli se zapsal do povědomí svou pokorou a zbožností. Především si ho při jeho službě v chrámu při klášteře Panny Marie v Kyrosu (na periferii Konstantinopole) povšiml patriarcha Eutimius. Ten si ho oblíbil a bezprecedentně Romanovi stranil, ač rodák z Emesy nebyl členem mnišské komunity, která ho nebrala moc vážně a spíše si z něj utahovala. Proto na něj začali mniši žárlit a rozhodli se ho veřejně zostudit. Přinutili ho v předvečer svátku Narození Páně zazpívat chvalozpěv před samotným císařem. Roman do té doby vůbec nezpíval v chóru, natož jako sólový zpěvák, zpěv mu totiž vůbec nešel. Podle toho to taky dopadlo – totálně pohořel. Zpíval slabým a chvějícím se hlasem, nedokázal pořádně artikulovat ani udržet rytmus.

Své hoře nad tímto katastrofálním fiaskem si vyléval dlouho do noci před ikonou Bohorodičky. A právě uprostřed noci se mu ve spánku zjevila. Dala mu pergaménový svitek a vyzvala ho, aby ho pozřel. Roman tak učinil a v tom okamžiku

se probudil. Na druhý den při liturgii Narození Páně, kdy měl pověřený nejlepší zpěvák zazpívat chvalozpěv, ho k úžasu všech Roman předešel a začal bez sebe menší předchozí přípravy zpívat sám *Hymnus narození: „Panna dnes věčného rodí a země Nepřístupnému jesle přináší. Andělé s pastýři chvály zpívají, mudrci za hvězdou putují. Vždyť kvůli nám se narodilo malé dítě, předvěký Bůh.“* Úžas všech přítomných se stupňoval s každým slovem, s každým tónem. Romanův zpěv je doslova uchvátil dosud neslyšenou čistotou, melodičností, krásou a jasností, jakož i obsahem zpěvu, v němž se zračila nebyvalá moudrost. Znělo z něj však ještě něco víc, něco, co nebylo z tohoto světa. Samozřejmě že ho po obřadech obklopili a udiveně se ptali, jak může dva dny po sobě předvést tak diametrálně odlišné výkony. Roman se jim svěřil se svým mystickým zážitkem a až dosud nepřátelsky nastavená mnišská komunita ho dojatě odprosila za předchozí nevraživost a zlý úmysl, se kterým ho ještě včera veřejně zdiskreditovala.

A zase: první proud legend hovoří o tom, že ho patriarcha po této události vysvětlil na jáhna. Roman byl pověřen pronášet zpívaná kázání, tzv. *kondaky*. Název těchto oslavných a zároveň poučných skladeb pochází od slova *kontós*, tj. hůlka. Hůlka proto, že na ni se navijely, resp. z ní se odvíjely svitky se zpěvy. Takovému svitku se říkalo *kondakion*, postupem času přešel tento název na samotnou skladbu. Ta sestává z kratší úvodní strofy zvané *proiomion* a poté z dalších, již delších strof zvaných *ikosy* – od *oikos*, tj. pokoj (místnost), jichž bývá obyčejně osmnáct, nicméně jejich počet se pohybuje od jedenácti do čtyřiceti.

Jakkoli nešlo o žádnou novinku, kondaky se totiž užívaly v církvi dávno předtím, panuje všeobecná shoda, že s Romanem Sladkopěvcem dosáhla tato forma kázání svého nepřekonatelného vrcholu. Údajně je skládal již během svého pobytu v Bejrútu, což by opět vyvracelo teorii o tom, že číst a psát se naučil až později. Rozhodně tyto kondaky dotáhl k naprosté dokonalosti až v Konstantinopoli, v monastýru v Kyrosu.

Jako skladatel byl neobyčejně plodný – podle některých složil možná až tisíc kondaků či hymnů, jimiž oslavoval Ježíše Krista, Nejsvětější Pannu a svaté.

„Planu touhou držet tě v rukou jako lampu, kdo totiž přináší lampu mezi lidi, je osvěcen, aniž by shořel. Osvět mě tedy Ty, který jsi Lampu neuhasitelná,“ zpívá například. Je samozřejmé, že je poté i sám interpretoval. Kondaků se dochovala asi stovka. Přízvisko Sladkopěvec nebo též Hymnograf zde tak nachází své opodstatnění. Skládal tato díla v klášteře Panny Marie v Kyrosu, kde stranou veškerého dění žil až do své smrti, jež nadešla někdy kolem roku 560. Nic bližšího o jeho životě není známo, jenom to, že žil zbožně a svůj čas věnoval modlitbě, rozjímání a skládání kondaků.

Jeden z posledních pojal jako rozhovor s Bohem. Zpívá v něm: *„Můj čas se chýlí ke konci a už je připraven strašlivý soudní stolec. Život plyne a přichází soud, jenž mi hrozí mukami ohně a neuhasitelných plamenů. Sešli mi, Pane, dešť slz a zadrž jejich prudkost, Ty, jenž chceš spasit všechny lidi. [...] Dej mi schopnost zpívat Ti a oslavovat Tě vždy čistým životem. Rač mi dát schopnost, aby má slova odpovídala skutkům, ó Všemohoucí. Kéž bych Ti směl zpívat a obdržet od Tebe to, oč Tě prosím. Dovol mi obětovat Ti čistou modlitbu, jediný Kriste, jenž chceš spasit všechny lidi.“*

Úctu ke Sladkopěvci jako ke světci začali věřící na Východě projevovat již po pár desítkách let. Z té doby pocházejí na Romanovu počest první stichiry neboli krátké oslavné zpěvy o svátku svätce daného dne. Tím byl od nejstarších dob 1. říjen jakožto pravděpodobný den jeho skonu.

Po stopách andělů

Upadli andělé do zapomenutí? V uplynulých letech vznikl pojem, jako by se víra v existenci andělů z vědomí některých křesťanů vytratila. Pro některé „moderní“ teology spadá víra v anděly do obsahů církevní nauky, nad kterými je možno se nanejvýš pousmát. Slyšíme od nich: „Věra v anděly je zbytečná, mytologicky beznadějně zkompromitovaná, andělé jsou něco jako mystičtí netopýři.“ Ale byly přece celé generace, které vnímaly, jak je anděl doprovázejí, svěřovaly se do jejich ochrany, stavěly k jejich počtě chrámy a kaple, zobrazovaly jejich nadpřirozené bytosti v obrazech.

Zdá se však, že nyní opět roste ochota vydat se po stopách andělů, tohoto „vpádu nekonečného do konečnosti“, jak je nazývali, opět se jim věnuje pozornější pohled a uplatňují se nová měřítka. Najde se teolog, který v oslnění druhým osvícenstvím vyhlí s vaničkou i vzácné teologické drahokamy, a nyní si začíná opět uvědomovat, jakou roli sehráli andělé v dějinách spásy a v liturgii?

Od prvních dnů církevních dějin obracelo se myšlení a citění věřících lidí intenzivně k andělům. Víra v anděly má svůj jasný teologický základ. Nestojí sice v centru křesťanské víry, ale Písmo svaté jednoznačně dokládá jejich existenci. Protože se nacházejí mezi lidmi ve všech ohniscích Božích dějin spásy, není je možno přehlédnout: chválí a velebí, hrozí a naléhají, těší a pomáhají. Jdou vstříc lidem, odvracejí nouzi a hlásají spásu. Vyznačují se vznešeností a velikostí, sílou i starostlivostí, ochotou chránit a pomáhat.

Ježíšův život a myšlení jsou nemyslitelné bez Božích poslušů a služebníků, kteří se podílejí na spásném díle vykoupení. Četná jsou také svědectví, která o andělech vydává liturgie. Zde je třeba poukázat zvláště na východní liturgii, která vydává svědectví o andělech v ikonách, liturgických zpěvech a hymnech. Velkou ctitelkou andělů byla sv. Hildegarda z Bingenu a sv. František z Assisi, ale také sv. John Henry Newman a sv. Jan XXIII.

Podle svědectví Pisma svatého patří k úkolům andělů na prvním místě Boží oslava; jsou Božími služebníky a posly. Jsou

pověřeni, aby ochraňovali lidi a přimlouvali se za ně. Že Bůh určil anděla za průvodce jednoho každého člověka, vyplývá z toho, jak starostlivě Bůh přistupuje k lidem. Víra v anděly nemůže sice odstranit ze světa všechno, co hrozí a utlačuje; může však rozšířit náš pohled a dopomoci k tomu, že vidíme v andělech své společníky-tvory a prožíváme je jako svědky Boží blízkosti. Ve slavné kantátě J. S. Bacha (1685–1750) k svátku sv. Michaela se mezi jiným zpívá:

*Jen zůstaňte se mnou, anděle,
ved'te mě z obou stran,
aby má noha neklopýtla.
Ale učte mě také vždy a všude
zpívat vaše veliké Svatý
a vzdávat díky Nejvyššímu.*

Konečně je andělům od Boha svěřena ochrana stvoření. Jako „strážci stvoření“, jak je nazývá Alois Winklhofer, mohou nás přivést k odpovědnému nakládání s přírodou.

Od určité doby se zdá, že dochází ke znovuoobjevení andělů i mimo církve v lite-

ratuře, umění a v světonázorovém postoji nikoliv jen křesťanských skupin. Snad najde naše doba na cestě přes nesčetná zobrazení andělů, která patří k nejkrásnějším v dějinách umění, také nový přístup k těmto duchovním bytostem.

Ernst W. Roetheli popsal, jak na tuto cestu vstupují děti. Autor navštívil ve Schwarzwaldu jednu mateřskou školu, kterou vede jedna ze sester sv. Vincence. Tato řeholnice, jak sama prohlásila, vůbec nerozumí umění. Nikdy také neslyšela žádný exegetický výklad. Měla však charisma vyprávět dětem z Bible tak působivě, že děti začaly tušit, co jsou to andělé. Namalovaly velké barevné kruhy modré, červené a žluté a uprostřed nich tvář, dvě ruce a nohy, tak primitivně, jak to umí jen děti. Na otázku, kde má anděl tělo, děti řekly: „Ty nevíš, že anděl nemá vůbec tělo, že je jen světlo?“ A tvář, ruce a nohy znamenají toto: „Máš vědět, že to ukazuje, že anděl všechno vidí, bere nás za ruku a jde s námi, aby nás chránil.“ – Zdá se, že děti „z bezprostřední zkušenosti“ zdůvodnily přístup ke světu andělů. Co zde tyto děti vyjádřily, je prastará víra církve. Vyplatí se nám, abychom ji zachovali i pro zítřek.

Zdroj: Archiv Světla

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice u Kojetína Vás co nejsrději zve na **NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝN** konané **v pátek 25. října 2024 od 21.00 hod. za účasti biskupa Mons. Antonína Baslera.**

Úmysly procesí: za odčinění urážek způsobených Trojjedinému Bohu a Panně Marii; za ochranu rodiny a manželství jako svazku muže a ženy; za odčinění hříchu potratu a návrat lidstva k Božím příkázáním; za svatost kněží a zachování pravé katolické víry; za pokoj a mír v lidských srdcích a na celém světě.

ORGANIZACE POUTĚ: 21.00 hod. – zahájení procesí z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova) • **00.00 hod. – mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně** (hlavní celebrant Mons. Antonín Basler) • po skončení mše svaté bude následovat odvoz poutníků autobusem na parkoviště v Bystřici pod Hostýnem.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od 21.30 hod. Na Svatý Hostýn je vyveze autobus před zahájením procesí.

Pro ty, co budou chtít vzdát úctu svátostnému Ježíši – nezapomeňte si vzít podložky pod kolena... Po svatém přijímání se opět pomodlíme modlitbu Svatého otce Benedikta XVI. k Pražskému Jezulátku – vezměte si z domova obrázky Jezulátka s modlitbou.

Autobus pro poutníky **zastavuje na těchto místech:** KOJETÍN – od kostela Panny Marie v 19.45 hod. • KROMĚŘÍŽ – od kostela sv. Jana ve 20.00 hod. • HULÍN – autobusová zastávka na nám. Míru ve 20.15 hod. • HOLEŠOV – autobusové nádraží ve 20.30 hod. Po skončení programu na Svatém Hostýně se vrací autobus stejnou trasou nazpět. Zájem o autobus je nutné předem nahlásit na telefon: 606 484 928. Informace také na www.veceradlo.cz. Těšíme se na Vás!

U DOMINIKÁNŮ V OLOMOUCI SE BUDOU 24 HODIN MODLIT RŮŽENEC

Již osmým rokem se v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci bude ve dnech 6. a 7. října 2024 konat *Modlitba růžence 24 hodin*. Letos jí navíc předchází mariánské prosebné procesí se sochou Matky Boží.

„Chceme prosit za obrácení lidí k Bohu, za lásku a pokoj v rodinách, za mír mezi národy,“ zve za Růžencové bratrstvo bl. Panny Marie a sv. Dominika dominikánský generální promotor pro růžence, P. Metoděj Němec OP, hlavní celebrant mše svaté na úvod čtyřicetihodinové modlitby. Té bude letos poprvé předcházet mariánské prosebné procesí, které vyjde se stejným úmyslem.

Zahájení se uskuteční v katedrále sv. Václava v neděli 6. října 2024 v 17 hodin. Poté se průvod vydá městem – kolem Arcibiskupského paláce, kostela Panny Marie Sněžné, kaple sv. Jana Sarkandra, kostela sv. Michala a sloupu Nejsvětější Trojice – ke kostelu Neposkvrněného početí Panny Marie na Slovenské ulici, kde v 18 hodin začne slavnostní mše svatá s P. Metodějem Němcem OP. Bezprostředně po jejím skončení bude zahájena modlitba růžence, která bude probíhat celé dvacet čtyři hodiny, a zakončí ji opět slavnostní mše svatá v pondělí 7. října – celebrovat ji bude olomoucký arcibiskup Mons. Josef Nuzik.

„Mariánské procesí je výborný způsob, jak upozornit na to, že modlitba je důležitá, a zároveň o tom svědčit veřejně,“ říká olomoucký děkan a farář katedrální farnosti, P. Michal Pořízek, a pokračuje: „Veřejná procesí městem se v Olomouci konají o slavnosti Božího Těla a o svátku svaté Pavlína. K připomínce Ježíše Krista přítomného v Eucharistii a patronky města Olomouc se tak nyní v růžencovém měsíci přidává také procesí s připomínkou Panny Marie.“

Více informací i možnost registrace k účasti na 24hodinové modlitbě najdete na ruzenec24.op.cz.

*Zdroj: Arcibiskupství olomoucké
(Redakčně upraveno)*

Kníže nebeských vojsk

Až do změny liturgického kalendáře měl každý ze tří nebeských archandělů svůj samostatný svátek. Svátek sv. Gabriela archanděla se slavil den před slavností Zvěstování Páně, svátek svatého Rafaela 24. října a svátek sv. Michaela archanděla 8. května.

Toto datum souviselo se zjevením sv. Michaela archanděla na hoře Gargano v Manfredonii v jižní Itálii. Na tom-

*Guido Reni (1575–1642):
Archanděl Michael*

to místě se pak zjevil archanděl Michael ve třech různých obdobích. Poprvé v letech 490–495, kdy se třikrát zjevil místnímu biskupovi L. Malorianovi, nejprve právě 8. května 490, kdy mu označil jeskyni, kterou si sám vybral za svou svatyni, aby ji předal křesťanskému kultu. Tato „nebeská bazilika“ v hoře Gargano v Manfredonii leží 50 km od hrobu P. Pia a je dnes cílem stále většího počtu poutníků. Druhé zjevení se zde uskutečnilo 29. září 492 a mělo za následek útěk gótského vojska, které tábořilo na úbočí hory. Při velkém děkovném procesí, které pak na horu putovalo, se nikdo neodvážil vstoupit do nitra hory, do Michaelovy jeskyně. Při třetím zjevení 28. září 493 sdělil sv. Michael biskupovi, že není zapotřebí, aby jeskyni světil: „Já sám jsem

ji se svými anděly posvětil. Najdeš tam jasné znamení tohoto posvěcení: oltář.“

K dalšímu zjevení zde došlo v roce 1022, kdy zde byl zázračně uzdraven bavorský hrabě Erich Hinkende. Svědkem zjevení byl sám císař, jenž tehdy bojoval s Řeky, kteří napadli jižní Itálii.

V roce 1656, když celou Itálii zachvátila epidemie moru, nařídil biskup Pulcinelli třídenní půst a pouť k jeskyni sv. Michaela. Při této pouti se sv. Michael zjevil 22. září biskupovi během jeho modlitby a uložil mu, aby do každé rodiny předal kámen vylomený v jeskyni a označený vyrytými znaky S+M. Předpověděl také zemětřesení, ke kterému došlo 17. října 1656 a při kterém byla Manfredonie ušetřena.

Při dalším zemětřesení v roce 1688 zůstala socha sv. Michaela nad portálem ušetřena, nikoliv však postava draka u jeho nohou.

Svatý archanděl Michael má ještě další významné poutní místo na mapě světa. Právě 100 let po zjevení Panny Marie v mexickém Guadalupe a 100 km jižně od tohoto místa zjevil se na svůj svátek 8. května 1631 v Capule indiánskému domorodci Diegu Lazarovi a ukázal mu bahňitou vodu, kterou světlem změnil na vodu života, a vyhnal d'áblý, kteří se proti tomu bouřili. Archanděl Michael tehdy vystupoval s velkou přísností proti vizionáři, který se zdráhal ze strachu před gubernátorem ukázat zázračný pramen veřejnosti.

Roku 590 v době moru se zjevil archanděl Michael v Římě papeži Řehořovi Velikému během prosebného procesí na vrcholu Hadriánova hradu. Na znamení, že Řím bude morové rány zbaven, zasnul Michael do pochvy zakrvavený meč. Hadriánův hrad se nyní jmenuje Andělský a je ozdoben velkou sochou sv. Michaela archanděla.

Církevní dějiny však znají ještě další případy zjevení a zásahů tohoto knížete nebeského vojska. Poslední z nich se udál roku 1966 v San Damiano (Perugia), kdy archanděl Michael označil místo, kde se má hledat silný pramen vody, která pak skutečně byla nalezena. Pravost tohoto zjevení potvrdil sv. P. Pio.

Podle zahraničních pramenů

Blahoslavení jste...

Zde na Západě si často ani neuvědomujeme, že za dar svobodného vyznávání své víry bychom měli být vděční. Často to pochopíme, až když nám někdo „zvenku“ řekne, jak se máme dobře ve srovnání s jinými. Íránský františkánský bratr André Marie Rahbar v dubnu 2023 ve svém svědectví vyprávěl o tom, jak našel Krista: úplně sám, jakoby náhodou, a ještě přitom za nepříznivých okolností.

Město, v němž se narodil, starobylý Tabriz v severním Íránu, je pro mnohé známo nejspíše díky perským kobercům, které odtud pocházejí. Obyvatelstvo tvoří z 99,99 % muslimové. Křesťané zde prakticky nežijí, kromě několika arménských rodin. Moje rodina vůbec nevěřila v Boha, byli jsme doslova ateisté. Do svých dvanácti či třinácti let jsem byl dítětem, které si hrálo na ulici a chodilo do školy bez toho, aniž by se zajímalo o Boha či náboženství.

Jednoho dne jsem cestou do školy našel na ulici knihu. Zvedl jsem ji, abych zjistil, co je to za knihu. Bylo na ní napsáno: *Evangelium Ježíše Krista*. Zvláštní. Co je to evangelium? A kdo je Ježíš Kristus? Ze zvědavosti jsem si knihu vzal s sebou a otevřel první stranu: *„Evangelium podle Matouše... Abrahám měl syna Izáka, Izák Jakuba, Jakub Judu a jeho bratry, Juda Farese a Zaru z Tamary...“* Co to má znamenat? Celý seznam jmen, která se ani pořádně nedají vyslovit. Ale četl jsem dále. Nevím, co se skrývalo v těchto řádcích, které zaujaly třináctiletého teenagera natolik, že pokračoval v četbě. Otočil jsem stranu a četl jsem o muži, který se jmenoval Ježíš a narodil se v rodině, jež se potom vydala na cestu do Egypta. Bylo to zajímavé a zároveň zvláštní.

Četl jsem dále a dále, dokud se po několika stránkách neobjevilo: *„Blahoslavení chudí...“* Všichni víme, co je to chudoba v naší společnosti. Blahoslavení jsou! *„Blahoslavení plačící...“* Poprvé jsem četl blahoslavenství, jedno po druhém a krok za krokem mě tento neznámý muž, který řekl: *„Blahoslavení chudí“*, začal stále víc zajímat. Blahoslavení, blahoslavení, blahoslavení. Poprvé jsem četl, že někdo řekl: *„Modlete se za své nepřátele.“* Možná je to pro vás normální, protože jste vyrůstali v křesťanské zemi, v křesťanském prostředí, v téměř křesťanské společnosti. U nás to tak není. Následovala slova: *„Vy*

jste světlo... sůl země...“ Nedokázal jsem se odtrhnout od této knihy. Četl jsem ve dne v noci. Přitom je Písmo svaté v naší zemi dodnes zakázané. Nosit s sebou evangelium nebo Bibli je stejně závažný trestný čin jako mít u sebe 6 kilogramů heroinu.

Dodnes nevím, kdo v ten den nechal tuto knihu na ulici. Ale změnila jeden život. Později jsem zjistil, že tato neobyčejná kniha, evangelium Ježíše Krista, změnila životy mnoha lidí. V mé rodině však nastal problém, když viděli, že jejich jediný syn čte Písmo svaté od rána do večera, dokonce i na ulici a ve škole. Nejprve mi řekli: *„Podívej, to jsou všechno jen příběhy dva tisíce let staré, zbytečně si lámeš hlavu nad takovými hloupostmi.“* Ale já jsem to nemohl nechat jen tak, protože rozdíl oproti jiným příběhům, které jsem znal, byl tento: Ježíš, kterého jsem našel v knize a který mluvil o lásce... Ani po dvaadvaceti letech nedokážu vysvětlit, co jsem tehdy cítil. Mohu jen dosvědčit, že jsem si uvědomoval jeho blízkost, jeho přítomnost. Netvrdím, že bych zaslechl jeho hlas anebo ho viděl sestupovat z nebe, to ne. Avšak hluboko v mém srdci něco bylo. Byla to jistota, že on tady skutečně je, že existuje a je blízko mne.

Po nějaké době mě rodina vzala k psychologovi, neboť: *„Náš syn přišel o rozum.“* Ale k ničemu to nevedlo. Pak v jistém okamžiku rázně řekl: *„Už dost! Pryč s tou knihou!“* A potom ji otec roztrhal a vyhodil. Každý týden mi však dával peníze na lístky na metro, abych dojel do školy. Vzal jsem si je a koupil jsem si další knihu Písma svatého. Hledal jsem ji po celém městě, dokud jsem ji nenašel v jednom obchodě. Avšak otec ji u mě opět objevil a roztrhal. Znovu jsem přišel o evangelium. A opět jsem šel do téhož obchodu a koupil si nové vydání.

Nevím, kolikrát se to takto zopakovalo, ale vždy jsem si namísto lístků koupil evangelium a chodil jsem do školy pět

Bratr André Marie Rahbar

ky, dokud to otec nezjistil a nepřestal mi dávat peníze a místo nich mi raději dával lístky. A co jsem udělal já? Prodal jsem je a koupil jsem si opět Písmo svaté. Cestou do školy jsem si navykl čist, modlit se a hledět do nebe. Konec konců, byl jsem dítě a v evangeliu stálo: *„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“* Vskutku jsem věřil, že Bůh je v nebi. Jednou jsem vzlhlédl k nebi a přitom v duchu říkal: *„Ty, jenž jsi na nebesích, slyšíš mě?“* A tak jsem v ulicích města poznal Krista.

Jednoho dne mi prodáváč v obchodě řekl: *„Toto je poslední evangelium, jiné už nemáme.“* Musel jsem něco vymyslet, protože takhle to dále nešlo. Pokud bych přišel také o toto poslední evangelium, už bych další nenašel. Ale vedle mé školy byla knihovna. Pravidelně jsem tam chodil čist si své malé evangelium, protože v zimě, když bylo minus 15 stupňů, jsem nemohl zůstat na ulici. Knihovník mě už dobře znal. Ráno o půl osmé, když se knihovna otevřela, jsem k němu přišel a řekl jsem: *„Chtěl bych darovat knihovně knihu.“* – *„Ó děkuji! Co je to za knihu?“* Ukázal jsme mu ji a on si ji prohlédl. Byl to jednoduchý člověk a – díkybohu – nevěděl, že je to zakázaná kniha. Dal na ni razítko, a tak se stala majetkem knihovny. Potom řekl: *„Výborně. Jak vám mohu pomoci? Hledáte něco?“* – *„Ano, chtěl bych si vypůjčit tuto knihu.“* Tak jsem tam chodil každé ráno o půl osmé, půjčil jsem si knihu, vrátil jsem ji o sedmé večer, když se knihovna zavírala, a šel jsem domů. Byl jsem klidný, neboť jsem věděl, že se

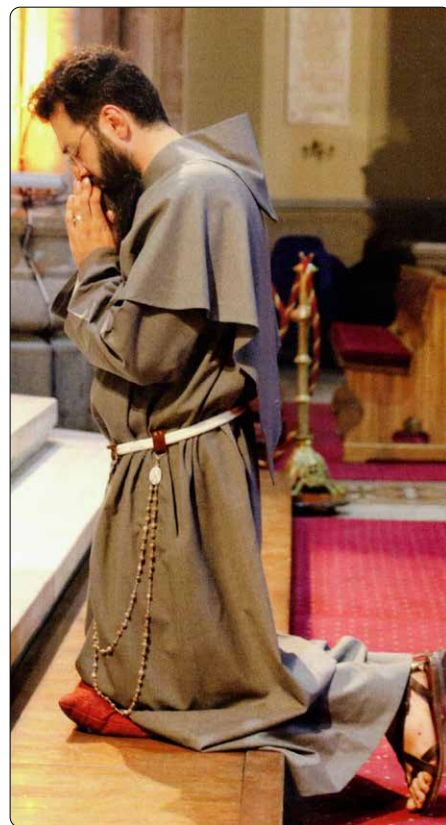
doma nic nestane, protože jsem už s sebou neměl evangelium.

Dnes se nad tím dá zasmát, ale tehdy mi bylo do pláče. Noc bez této knihy bude pro mne skutečně temnou nocí. Proto jsme se k ní tak připoutal. Našel jsem v ní světlo. Bez ní jsem se bál. Také dnes se bojím, když ji nemám u sebe. Musel jsem si vymyslet něco jiného, protože bez těchto nádherných slov jsem v noci nemohl existovat. Řekl jsem si: Můžu si je zapsat! Nový zákon má 27 knih. Ale protože s evangeliem napsaným rukou v perštině by byly stejně velké problémy, kdyby na ně narazila moje rodina, naučil jsem se arménskou abecedu. Opravdu nikdo neporozumí tomu, co je touto abecedou napsáno, protože arménština používá velmi komplikované znaky.

Tak jsem si celý Nový zákon přepsal v perštině, avšak arménským písmem do 28 či 29 sešitů. Všechny byly zaplněny od první po poslední stranu. Nosit s sebou 30 sešitů však nebylo možné. „*Pane, co mám dělat?*“ zeptal jsem se. A tentokrát jsem v srdci uslyšel slova: „*Musíš žít evangelium, nejen ho číst a mít ho u sebe! Budeš-li žít podle těchto slov, budeš nosit světlo v sobě, ne v kapse, ne v sešitech či knihách. Musíš ho žít!*“ Toto byl onen převratný okamžik v mém životě! Otevře teď Pán přede mnou další okno, další cestu, kterou mi sám osvětlí? V té chvíli jsem poprvé našel kostel. Měl jsem téměř 15 let a byl jsem „na cestě“ již dva roky. Do té doby jsem nikdy žádný kostel ne-

viděl zevnitř, ani jsem se nikdy nesetkal s křesťany. V mém městě kostel sice je, ale dovnitř jsem vstoupit nemohl. Přicházel jsem ke kostelu každý den a díval se zvenčí na jeho stěny až ke kopuli, z níž bylo vidět jen část s křížem. To bylo vše. Oproti tomu vy všichni jste byli pokřtěni v kostele, a když vyjdete z domu, běžně projdete ve vašem městě kolem desítek kostelů, máte je všude. My ne. Ale pak jsem našel kostel v hlavním městě Teheránu, téměř 700 kilometrů od mého rodného města. Jezdil jsem tam autem. Poprvé jsem vstoupil do kostela a otevřel se mi úplně nový svět. Téměř sedm let jsem se připravoval na přijetí svátosti křtu. Byl to však začátek série velkých těžkostí, a to jak s rodinou, která mě požádala, abych odešel z domu, tak i se společností, státem a policií. Bylo mi pouhých 16 let, když jsem se poprvé dostal do vězení.

Blahoslavení jste! Blahoslavení jste, vy, kteří máte kostely! Máte kněze, řeholníky. V mé zemi je ještě stále mnoho lidí, kteří touží být i jen přiblížit se k nějakému kostelu, aspoň jednou do něj vstoupit. Představte si, po téměř patnácti letech jsem směl přijmout nejsvětější Kristovo Tělo, svatě přijímání! Život, o němž vám vyprávím, je těžký, ano, ale po dvaadvaceti letech mohu říci: je i nádherný! Víte, proč je na Blízkém východě a v mnoha jiných zemích tolik pronásledování? Protože Kristus vstal z mrtvých. Matouš na začátku svého evangelia píše, že někteří z Východu viděli vycházet hvězdu.

Bratr André Marie Rahbar složil řeholní slibů v bazilice sv. Antonína v Istanbulu v srpnu 2023. Ve svém svědectví několik měsíců předtím naléhavě prosil své italské posluchače, aby se modlili za rostoucí, avšak pronásledovanou církev v Íránu, za jeho lid, aby Kristovo světlo a radost z Krista prozářily každého člověka.

Všichni pronásledovaní lidé, včetně mne, viděli světlo a rozhodli se následovat ho. Ve svých zemích jsou svědky víry a tohoto světla, jež v sobě s radostí nosí.

Ve chvíli, kdy jste se setkali s Kristem, také vy jste uviděli toto světlo. Můžete ho přijímat každý den, že? Čas od času se ale nad tím zamyslete: svatě přijímání, nejsvětější Kristovo Tělo, vám přináší světlo. Já jsem na ně musel čekat 15 let! Vyzařujte toto světlo prostřednictvím svého úsměvu! Rozdávejte ho každému! Svět potřebuje váš úsměv, odraz Božího úsměvu, který nosíme v sobě. Vyzařujte ho rovněž svojí modlitbou za ty, kteří neznají Krista. Jsem plodem modlitby těch, kdo se tak jako vy modlili: „*Pane, dej se poznat jednomu z nich!*“

*Z Vítězstvo Srdca 159/2024
přeložil a upravil -dd-*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

už už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život – a on se vám nebrání.

Evangelium – Mk 9,38–43.45.47–48

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke

hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do nehasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupi ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

Křížové výpravy – odpověď na islámskou agresi

Člověku stačí prolistovat většinu dostupných zpracování problematiky křížových výprav, aby snadno dospěl k závěru, že v interpretaci této pro dějiny křesťanství tak důležité etapy je stále více než živý způsob myšlení protestantských a osvícenských kritiků.

Je třeba mít na paměti, nač kritici očividně zapominají, a sice fakt, že křížové výpravy nebyly nějakou tragickou odchylkou, jakýmsi nedopatřením v dějinách vyznavačů Krista Ježíše, ale jevem s více než pětisetletou historií nejen na Západě, nýbrž i na Východě.

Byzantský císař Herakleios, jenž v 1. polovině 7. století čelil při obraně Svaté země nájezdníkům z Persie, vnímal toto vzájemné zápolení jako hájení víry a Kříže. Je zajímavé, že již tehdy považovali křesťané tuto válku za válku obranou (agresory byli Peršané, kteří zmasakrovali křesťany ve Svaté zemi a uloupili relikvii svatého Kříže).

Po pár desítkách let se přivalila další, ještě mnohem strašnější vlna protikřesťanských agresorů – muslimů. Od 30. let 7. století se jim v průběhu několika následujících dekád podařilo postupně ovládnout křesťanské země: Malou Asii, Sýrii, Egypt, severní Afriku, Španělsko a jižní Galii (Francii). Obsadili rovněž Svatou zemi. Je přitom dobré si připomenout, že tyto dobyté země nebyly nějakými druhořadými periferiemi křesťanského světa, ale právě naopak: šlo o území, kde odněpaměti rozkvétal křesťanský život a křesťanská kultura. Města jako Antiochie v Sýrii, Hippo v severní Africe, Sevilla ve Španělsku či celá Kappadokie v Malé Asii, nemluvě o Svaté zemi, byla odjakživa spjata s životem církve jakožto sídla nejstarších biskupství, místa, v nichž působili církevní otcové a učitelé církve.

Ani výzva muslimů k ozbrojené agresi proti „nevěřícím“ nepředstavovala jen okrajovou součást toho, co učí Korán. Příkaz k vedení svaté války chápané nikoliv jako duchovní boj ve vlastním nitru, nýbrž jako násilné vnučování islámu a islámského práva jinověrcům, mj. i křesťanům, je v Koránu více než zřetelný: „*Bojujte proti těm, kdož nevěří v Boha a v den poslední a nezakazují to, co zakázal Bůh a jeho posel, a kteří neuctívají náboženství pravdy, z těch, kterým se dostalo Písma, do-*

kud nedají poplatek přímo vlastní rukou, jsouce poníženi.“ (Súra IX, 29)⁽¹⁾ Na jiném místě Korán uklidňuje muslimy ohledně osudu nevěřících: „*Nejste to vy, kdo je zabil, ale Bůh je zabil; a nevrhals ty, když jsi vrhal, nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal, aby vyzkoušel věřící zkouškou dobrou, od něho přicházející, vždyť Bůh slyší je, vševedoucí.*“ (Súra VIII,17)

V zemích dobytých vyznavači islámu se křesťané dostali do postavení obyvatel druhé kategorie, tzv. *dhimmi*. Jejich vyznání bylo tolerováno, jakkoliv patřilo k běžné praxi brát jim největší chrámy a přeměňovat je na mešity. Pod trestem smrti je však zavazoval přísný zákaz jakékoli misijní činnosti, potažmo veřejného provozování čehokoliv, co se týkalo křesťanského kultu, např. pořádání procesí. Křesťané byli navíc zatíženi speciální daní a podrobeni dalším diskriminačním

praktikám (nesměli např. jezdit na koni, jenž byl „rezervován“ výhradně pro muslimy, jakožto „nevěřící“ mohli jezdit jedině na oslu).

Mějme na paměti ještě jednu skutečnost: další úspěšný muslimský postup do Evropy nezastavil mezináboženský dialog, leč vítězství Franků v bitvě s Araby v roce 732 u Poitiers, třebaže neznamenalo konec ohrožení z jejich strany. V roce 846 muslimové usídlení v jižní Itálii a na Sicílii podnikli nájezd na Řím a zplundrovali Svatopetrskou baziliku (a hrob knížete apoštolů) a baziliku sv. Pavla za hradbami.

Zkusme si představit, co by se tehdy dělo, kdyby křesťanská vojska zaútočila podobně na Mekku a zdevastovala tamní největší mešitu. Církev by musela odprošovat za hříchy svých synů!

Proto křesťané na Západě i na Východě (Konstantinopolští dvakrát, v letech 674–678 a 717–718, vítězně odrazili arabské obléhání) museli chtít nechtět přivyknout tomu, že pojetí „Kristova rytířství“ (*militia Christi*) v sobě nezahrnuje pouze klasický význam vztahující se k mnichům podstupujícím duchovní boj za zdmi kláštera, ale též boj v nejdoslovnějším smyslu: boj vedený na obranu vlastní víry. V tomto smyslu byly křížové výpravy vnímány jako spravedlivé války.

V daném kontextu je na místě zmínit polský příspěvek ke kruciátám. V 15. století, na konci středověké epochy, vypracovali polští učenci Stanisław ze Skarbimierze a Paweł Włodkowicz (oba kněží přednášející na Krakovské akademii) teorii spravedlivé války coby součást mezinárodního práva národů (*ius gentium*). Bylo to zrovna v době, kdy se Poláci potýkali s křížáky. Oba polští vzdělanci hájili práva Poláků na odrazení křížáckého vpádu, dokonce i díky pomoci „schizmatiků“ (pravoslavných) a pohanů (Tatarů), když jejich oddíly bojovaly v roce 1410 u Grünwaldu na straně krále Vladislava II. Jagella a litevského velkoknížete

Jan Matejko (1876): Svatý Ludvík vyrážející na křížovou výpravu

Vitolda. Otázka to byla o to delikátnější, že křižáci byli rytířským řádem (Řád bratří německého domu Panny Marie v Jeruzalémě), jenž spatřil světlo světa během křížových výprav.

Je přitom zajímavé, že Poláci nikterak nezpochybňovali samotné kruciáty. Stanisław ze Skarbimierze ve svém slavném traktátu *O wojnie sprawedliwej (De bello iusto)* vysvětloval: „*Nepřekáží tomu fakt, že papež udílí odpustky těm, kdo se vydávají proti Saracénům, aby získali zpět Svatou zemi. Ta je přece posvěcena narozením, životem a smrtí Ježíše Krista, a protože v ní není uctíván Kristus, nýbrž zrádný Mohamed, je záhodno, aby se vedly o její zisk války, když ji mají křesťané v úctě.*“

Z *Trwajcie w miłości 4/2023* přeložil -lr-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Vznešený Korán. Z arabského originálu al-Quran přeložil dr. Ivan Hrbek, 1972. Tak i dále. [pozn. red.]

Jak se formovala idea křížových výprav

Náboženská motivace – čili láska ke Svaté zemi coby rodné zemi Ježíše Krista a úcta k jeho hrobu, který byl prvním svědkem zmrtvýchvstání – stála u zrodu kruciátů a po staletí byla pilířem jejich neslábnoucí popularity.

Svatý Bernard z Clairvaux, učitel církve a velký propagátor II. křížové výpravy (1. polovina 12. století), napsal: „*Bud' pozdraveno, město svaté, jež Nejvyšší posvětil na svůj příbytek, díky němuž a v němž se toto pokolení zachrání. Bud' pozdraveno, město velkého Krále, v němž nikdy nebyla nouze o nově a radostné zázraky... Bud' pozdravena, země zaslíbená, jež oplýváš mlékem a medem, poskytuješ obživu a lék – kdysi svým obyvatelům, dnes celému světu. Země nejlepší, jež jsi ze spíží Otcovského srdce přijala nebeské Zrno, zrodila jsi tolik mučedníků a poté jsi vydala po celé zemi hojnou žej věřících z každého rodu.*“

Takto pojatá láska k Jeruzalému a Svaté zemi stála v 10. a 11. století za ožive-

ním poutního ruchu ze Západu do rodné země Kristovy. Jeho vzrůst nastal zvláště kolem roku 1000 a 1033, tj. v době, kdy si věřící připomínali tisíc let od narození, resp. umučení Ježíše Krista. Poutníci se již na půdě Svaté země stávali velmi často terčem útoků ze strany muslimů a zároveň se mohli na vlastní oči přesvědčit, co v praxi znamená muslimská dominace nad svatými místy. Na počátku 11. století byla z podnětu kalifa Al-Hakima zbořena bazilika Svatého hrobu v Jeruzalémě. Její zničení sledovali poutníci z latinského Západu, kteří do Svaté země přicházeli ve stále větším počtu. Jen v roce 1065 tam například v rámci jediné pouti připutovalo více než 10 000 poutníků vedených bamberským biskupem Güntherem.

Oživení poutního ruchu ze Západu do Svaté země se odehrávalo ve stejné době, kdy probíhaly v latinské *christianitas* dva důležité procesy, bez nichž by bylo zrození ideje křížových výprav nemyslitelné: jednak docházelo k obrodě církve, jednak se začal rozvíjet étos křesťanského rytíře. Každou křížovou výpravu vyhlašoval papež. Právě na výzvu dalších římských biskupů na sebe rytíři z celého Západu – od Skotska po Sicílii, od Portugalska po Norsko a Polsko – brali kříž. Nešlo by si to ani omylem představit, kdyby římské biskupové neměli autoritu příslušející nástupcům knížete apoštolů. Dvě přecházející století (9. a 10.) jsou považována za „temný věk“ Západu, ovlivněný nejen postupným úpadkem karolínského monarchie, ale též radikálním snížením autority římského biskupa, jenž v oněch časech klesl do role figurky v mocenské hře vlivných římských rodů. Nadto se v řadách duchovenstva šířily závažné nedostatky a hříchy (simonie, nepotismus, často prostopášnost). Církev proto potřebovala reformu *in capita et in membra* – v hlavě i v údech. Reforma se udála prostřednictvím svatosti a návratu k tradici.

V roce 911 došlo k založení opatství v Cluny, které se během několika desetiletí stalo hlavním centrem reformy nejen

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ŘÍJEN 2024

Úmysl papeže: Za společně sdílené poslání

Modleme se, aby si církev nadále všestranně osvojovala synodální způsob života vyznačující se společnou odpovědností za růst spolupráce, jednoty a poslání sdíleného mezi kněžími, řeholníky a laiky.

Národní úmysl: Za synodu o synodalitě

Modleme se, aby setkání synody v Římě prospělo církvi po celé planetě.

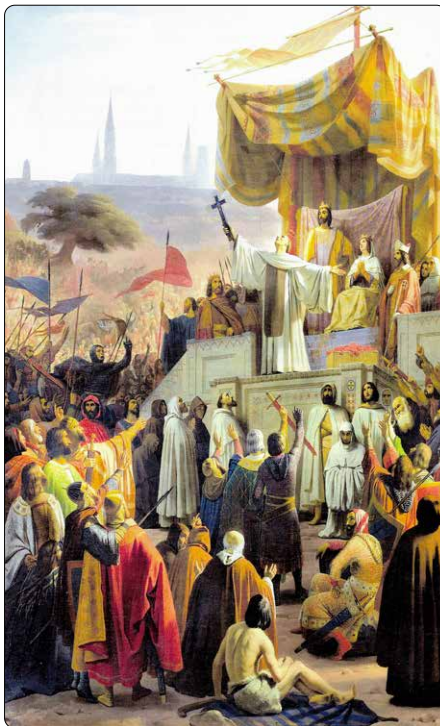
*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

celé síť benediktinských klášterů, ale přímo celého latinského křesťanství. Opatové z Cluny z 10. a 11. století – sv. Odo, sv. Odilo, sv. Majol, Petr Ctihodný – byli nejen symboly reformy díla sv. Benedikta, ale rovnou celé církve *in membra*. Nikoliv bezvýznamná je pro lidi naší doby skutečnost, že reformátoři z Cluny považovali za neodmyslitelnou součást reformy celé církve taktéž navrácení krásy a důstojnosti posvátné liturgii. Příznačný a zapamatování hodný je rovněž fakt, že právě v clunyském prostředí se v 1. polovině 11. století poprvé objevuje myšlenka na ozbrojenou pomoc křesťanům potýkajícím se s islámskou agresí. V tomto kontextu je s píšičkami mnichy spjatými s Cluny zmíněn osud španělských království hotovících se k rekonkvistě. Završením reformního hnutí byla reforma církve *in capita*.

Počínaje polovinou 11. století vedou další pontifikáty postupně k obnovení, utvrzení autority Apoštolského stolce jako autority nezpochybnitelné pro všechny věřící římskokatolické církve. Přelomovým se stal pontifikát sv. Lva IX. (1046–1054), spjatého s tzv. lotrinským okruhem reformy církve, a sv. Řehoře VII. (1073–1085), spjatého s Cluny. Z tohoto opatství vzešel rovněž bl. Urban II., který v otázkách reformy kráčel ve stopách svých předchůdců a přičinil se o vyhlášení I. křížové výpravy.

Další papežové se ujali nelehkého úkolu očišťování církve od poskvrn způsobených morálním úpadkem objevujícím se u některých představitelů kléru; úpadku majícího příčinu nejen v uvíznutí ve hříchu (kupř. v simonii), ale též v uvíznutí v přesprávaných vztazích se světskou mocí (myšleno s císařstvím). Výrazným milníkem se v této otázce stalo rozhodnutí papeže Mikuláše II. v roce 1059, které je dodnes závazné a které svědilo volbu římského biskupa jen a pouze do rukou kolegia kardinálů shromážděných na konkláve. Neústupný při obraně církve vůči rozšiřování světské moci byl sv. Řehoř VII. Za svůj pevný postoj zaplatil vyhnanstvím. Do Říma se již nikdy nevrátil (zemřel v Salernu), nicméně jeho neústupnost navzdory protivenstvím nakonec přinesla vítězné ovoce.

V okamžiku svolání I. křížové výpravy se papežský Řím projevil jako nekompromisní nepřítel morálního zla týkající-

Émile Signol: Svatý Bernard pronáší kázání o II. křížové výpravě ve Vezelay 31. března 1146

ho se některých církevních představitelů a také jako nekompromisní obránce nezávislosti církve. Hlasu římského biskupa se naslouchalo, jelikož šlo nejen o hlas Úřadu, ale šlo rovněž o hlas, který měl váhu.

Na přelomu 10. a 11. století se v rámci latinské *christianitas* zformoval nový étos rytířství, chápaného jako „rytířství Kristovo“. V té době pojetí *miles Christi* přestalo označovat, jak tomu bylo doposavad, mnicha vedoucího boj duchovního rázu. Stále více začíná označovat rytíře připraveného tasit meč na obranu církve či křesťanů ohrožených nebezpečím islámu.

Je na místě zdůraznit, jak ke zformování étosu křesťanského rytíře přispěla církev. Od konce 10. století biskupové (zejména francouzští) iniciovali tzv. Boží mír (*treuga Dei*), jenž účinně omezoval lokální ozbrojené spory feudálních pánů, existující vinou slabé královské vlády. *Treuga Dei* byl uzavírán v období slavení velkých církevních svátků a často i systematicky prodlužován (kupř. na celou postní dobu). Při té příležitosti se z chrámových kázání šířil nový výklad termínu „Kristův rytíř“. Tím se postupně stával někdo, kdo je nejen chrabrý, ale i poslušný výzev pastýřů církve. Tyto výzvy, což je zá-

hodno zde připomenout, by se nesetkaly s náležitou reakcí, kdyby církev procesem sebeočistění nedovodila, že dokáže klást požadavky i na sebe, nejen na druhé. Již poněkoličtější tady vidíme dva snoubící se procesy: gregoriánskou reformu a povstání křesťanského étosu rytířství a křížových výprav. Fulbertem z Chartres zaznamenané kázání bl. Urbana II. roku 1095 v Clermontu, v němž papež vybidl západní rytíře k účasti na křížové výpravě, představuje jakési shrnutí křesťanské představy rytířství, jaké církev již několik desítek let učila: „*Necht se tedy ti, kteří byli kdysi lapky, stanou rytíři Kristovými; ti, kteří kdysi válčili se svými bratry a příbuznými, necht vedou spravedlivou válku s barbary; ti, kteří se kdysi nechali najímat za pár grošů, necht získají nebeskou odměnu; necht ti, kteří kdysi vystavovali v nebezpečí své životy a duše, vedou bitvu o dvojnásobnou čest.*“

Nelze přitom nezmínit, že na zrod ideje křesťanského rytířství mezi latinskou *christianitas* měl nemalý vliv křesťanský Východ. Právě na přelomu 10. a 11. století lze na Západě pozorovat opravdovou renesanci kultu svatých rytířů, kteří jsou v naprosté většině spjatí s východním křesťanstvím. Stačí připomenout jenom takové postavy, jako byli sv. Jiří, sv. Mořic, sv. Teodor či sv. Prokop. Můžeme konstatovat, že „latiníci“ se ve velké míře učili od východních křesťanů, kým by v praxi měl být *miles Christi*.

*Z Trwajcie w miłości 5/2023
přeložil -lr- (Redakčně upraveno)*

Zveme vás do

VEČEŘADLA MKH v kostele

**Nejsvětější Trojice ve Zdoukách
v neděli 6. října 2024 v 15 hodin.**

Scházíme se již 25. rok.
Tomuto večerádlu bude předsedat
P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové.

Na programu je adorace,
rozjímavý růženec, čtení z „modré
knihy“, promluva, zasvěcení Panně
Marii, svatá zpověď. Večerádlu bude
zakončeno mší svatou.

Svatý Jan Berchmans – vzor mládeže (6)

II. Ve škole ctností

1. Jan v noviciátě

Významný den

Jan vstoupil do kláštera 24. září 1616, a tak zahájil řeholní život. Práh kláštera nepřekročil sám, před bránou se setkal s Theodorem van der Meerem, s nímž se hned spřátelil. Jen co vstoupili dovnitř, spatřili kněze pracujícího na zahradě. „Pojďme mu pomoci,“ navrhl Jan. Oba chlapci hned sundali kabáty a dali se do práce. „Lépe nemůžeme začít noviciát než skutky poníženosti a lásky,“ pomyslel si Jan.

Po práci šli k otci rektorovi, u něhož byl v té chvíli i magistr – učitel noviců, a představili se. Rektor Suekuet oba mládence přijal velmi vlídně, což Jana dojalo až k slzám. Představený jim podle tehdejšího řeholního zvyku umyl nohy, jako to dělal hostům. Jan se tomuto úkonu podvolil jen horko těžko a pod podmínkou, že i on umyje představenému nohy.

Na první den pobytu v klášteře určitě nikdy nezapomněl. Všechno, co zde viděl nebo slyšel, ho nesmírně povzbudilo. Byl rád, když viděl, že je v něm sto noviců, při-

tom pět jich bylo až z Irska, kde v té době zavládlo kruté pronásledování katolíků. Jedním z nich byl velmi nadaný a později slavný kazatel – otec W. Stanihurst SJ, známý také svými vynikajícími knihami. Dvanáct noviců se pak obětovalo za bližní, když zuřil mor. Jeden z nich, bratr Filip, se stal mučedníkem. Sidronius Hoschius se zase stal slavným básníkem, jemuž vděční krajané v 19. století postavili pomník. Všichni však nevytrvali až do konce a dva z nich zemřeli ještě v noviciátu. Navzdory této smutné události se Jan cítil mezi nimi velmi dobře. Ve svém srdci a duši neustále opakoval: „Ó Bože, čím jsem si zasloužil toto štěstí?“

Láska k povolání

Janova touha se naplnila, stal se jezuitou. Duch Tovaryšstva Ježíšova se nejlépe projevuje při exerciciích. A i Jan, jako novic, musel hned v prvním roce konat exercicie. Během nich se budoucí svatý naučil znát a milovat Tovaryšstvo Ježíšovo. „Musím se považovat za žebráka, kterého přijali do řádu jen z milosrdenství. Nic z toho všeho, co tu dostávám, si nezasloužím,“ řekl.

Každý den se snažil hlouběji ponořit do ducha Tovaryšstva. Už v prvních týdnech si zapsal do svého deníku: „Nemůžu se stát skutečným jezuitou, když nebudu ukřižován s Kristem. Tovaryšstvo Ježíšovo chci milovat jako svou matku. Ba, radši chci přetrpět všechna muka, než abych porušil jen jediné pravidlo. Musím naprosto umřít světu, abych mohl žít jen v Kristu.“

O Tovaryšstvu Ježíšovu vždy hovořil s velkým citem. Když se oblékal nebo svlékal, vždy roucho políbil. Neustále se modlil za vytrvalost v povolání a často vzdychal: „Ó Bože, dej, abych vytrval ve tvém Tovaryšstvu.“

Chudý jako Ježíš

Jan Berchmans při vstupu do řádu neobětoval velké bohatství, jako například svatý Alois Gonzaga, a přece mohl říci, že se stal chudým pro Krista v Kristu. Bez dovolení představeného nepřijal žádný obřázek, dokonce ani kousek papíru. Rád nosil staré, obnošené šaty, které však měl čisté a upravené. Jednou mu dal jeden řeholní bratr obrázek na památku a on ho přijal bez dovolení. Hned se však znepokojil a ve svém deníku to označil jako chybu. Když se jindy vrátil z návštěvy u kardinála Bellarmina, ptali se ho, co dostal. „Nic,“ odvětil, „ale kdyby mi chtěl něco dát, s díky bych to nepřijal.“

Čistota

O jeho čistotě nám nejvíce napoví slova, která řekl svému zpovědníkovi: „Dvě věci mi dělají radost: že jsem neporušeně zachoval panickou čistotu a že jsem nikdy nespáchal ani lehký hřích proti ní.“ Jan dokonce vyznal, že proti čistotě ho nenapadla ani hříšná myšlenka. Byla to skutečně velká milost, ale on sám si tento poklad chránil ze všech sil. „Nestřím ani nejmenší nedokonalost, která by ohrožovala andělskou ctnost,“ říkal, „proto budu mírný v jídle, opatrný v pohledu a budu se chránit důvěrného přátelství, neboť nečistě je od ďábla.“ Jeho duchovní otec mu dal přečíst *Vyznání* svatého Au-

Nabídka poutních zájezdů s královéhradeckým Diecézním centrem pro seniory

Zájezd Národní poutí v Římě + další poutní místa Itálie – bez nočních přejezdů. Termín: 26. 3. – 3. 4. 2025.

Zveme vás na národní poutí do úchvatného Říma s návštěvou dalších pozoruhodných míst Itálie! Během bohatého programu nejprve prožijeme národní poutí v Římě a prozkoumáme jeho historické a křesťanské skvosty. Rovněž navštívíme další pozoruhodná poutní místa Itálie, jako jsou San Giovanni Rotondo, Pietrelcina (po stopách známého sv. Pátera Pia), Monte Sant'Angelo (nádherné poutní místo zjevení sv. Michaela Archanděla), Bari (příjemné přímořské letovisko, hrob oblíbeného světce sv. Mikuláše), Cascia (poutní místo spjaté se sv. Ritou, svatou „nemožných věcí“) a Manoppella (místo, kde je uctívána svatá Tvář Páně – pověstná Veroničina rouška). Odjezdy z několika míst ČR, mimořádná nabídka bez nočních přejezdů! **Přihlášky: co nejdříve, nejpozději do 30. 11. 2024.**

Mimořádný zájezd do Norska na polární kruh za polární září s návštěvou hlavního města Oslo a duchovní obnovou. Termín: 14. 3. – 18. 3. 2025.

Vydejte se s námi na mimořádnou cestu do Norska za nádhernou polární září! Po úspěšném zájezdu v roce 2022 vám nabízíme tuto další variantu, tentokrát ještě severněji, za polární kruh. Na programu bude také návštěva pozoruhodného hlavního města Norska Oslo a duchovní obnova s biblistou a erudovaným průvodcem Mons. Dr. Jánem Majerníkem, která ještě umocní vaše zážitky a prožitky! Odlet/přilet: Praha pohodlně přes den. **Do 31. 10. 2024 navíc získáte slevu 500 Kč/osoba.**

Přihlášky a informace: Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové, e-mail: dcs@bihk.cz, telefon: 737 215 328, 734 435 360, web: www.simeon.cz.

gustina. Jan mu ho vrátil s poznámkou, že mu kniha nevyhovuje. „Nechápu, jak může řeholník spáchat hřích, když ho k tomu nic nesevádí! Ne, to není možné, aby řeholník zhřešil!“

Pokorný

V noviciátě bylo zvykem, že každý novic měl některého ze svých spolubratrů za „anděla strážného“, který pozoroval vnější chyby svého „chráněnce“ a upozorňoval ho na ně. Takto si novici navzájem pomáhali k dokonalosti. Ale Janův „anděl strážný“ nedokázal najít u svého svěřence žádnou chybu. Berchmanse to trápilo a prosil „anděla strážného“, aby ho pozorně sledoval a upozornil na vše, co není dost dokonalé. Slíbil mu, že se pomodlí za něj růženec, když ho upozorní na jakoukoli, byť sebemenší chybu. Marná snaha! Ať se „anděl strážný“ snažil, jak mohl, nenašel na Janovi žádnou chybičku. Novic Jan byl však přesvědčen o své nedokonalosti a myslel si, že se mu „anděl strážný“ bojí říct pravdu. Zašel tedy za otcem magistrem a prosil ho, aby jmenoval další, kteří by mu pomáhali poznat jeho nedokonalosti. Otec dal tento úkol čtyřem starším novicům, ale ani oni na Janovi nenašli nic, v čem by se měl polepšit. Jednou se přece jen podařilo jednomu z nich cosi odhalit: Jan, zaujatý skutkem lásky, nepřišel včas na společné cvičení. Hned druhý den mu to připomněl. Jan se na nic nevymlouval, ale srdečně mu děkoval a slíbil, že za toto napomenutí a také za každé další napomenutí se pomodlí tři růžence.

Jindy zase Jan prosil magistra, aby se veřejně zeptal všech noviců, jaké chyby na něm zpozorovali. Ten mu vyhověl, ale ze sta noviců ani jeden nemohl najít na budoucím světci žádnou chybu. Později se ptal magistr noviců, jaká ctnost chybí Janovi. Dostal tutéž odpověď od všech: Jan je vzorem noviců.

(Pokračování příště)

*Podle knihy Koloman Grieger S. J.:
Svätý Ján Berchmans S. J. Vzor mládeže.
Vydal Posol Božského Srdce Ježíšovoho.
Trnava 1929
Upravila Silvia Koscelanská-Hajdučeková
Překlad -jk- (Redakčně upraveno)*

Duch Svatý a nevěsta

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

ve světě. Jinými slovy, je to On, kdo skutečně přechod od chaosu ke kosmu, tedy od zmatku k něčemu krásnému a uspořádanému. To je vlastně význam řeckého slova *kosmos*, stejně jako latinského slova *mundus*, tedy něco krásného, uspořádaného a čistého, harmonického, protože Duch je harmonie.

Tento dosud nejasný náznak působení Ducha Svatého ve stvoření se následně upřesňuje ve zjevení. V jednom žalmu čteme: „Jeho slovem vznikla nebesa, dechem jeho úst všecken jejich zástup.“ (Ž 33,6); a jinde: „Když sešleš svého ducha, jsou stvoření, a obnovuješ tvář země.“ (Ž 104,30)

Tato vývojová linie se stává velmi zřetelnou v Novém zákoně, který popisuje zásah Ducha Svatého do nového stvoření právě pomocí obrazů, o nichž čteme v souvislosti se vznikem světa: holubice, která se vznáší nad vodami Jordánu při Ježíšově křtu (srov. Mt 3,16); Ježíš, který ve večeradle dechl na učedníky a řekl: „Přijměte Ducha Svatého“ (Jan 20,22), stejně jako na počátku Bůh vdechnul Adamovi svůj dech (srov. Gn 2,7).

Apoštol Pavel vnáší do tohoto vztahu mezi Duchem Svatým a stvořením nový prvek. Mluví o tvorstvu, které „sténá a trpí jako v porodních bolestech“ (Řím 8,22). Trpí kvůli člověku, který je podrobil „porobě porušení“ (srov. Řím 8,20–21). Je to skutečnost, která se nás úzce a dramaticky týká. Apoštol spatřuje příčinu utrpení stvoření ve zkaženosti a v hříchu lidstva, který je uvrhl do stavu odcizení od Boha. To platí dnes stejně jako tehdy. Vidíme spoušť, kterou lidstvo napáchalo a stále páchá na stvoření, zejména ta jeho část, která má větší schopnost využívat jeho zdroje.

Svatý František z Assisi nám ukazuje východisko, krásné východisko; cestu zpět k harmonii Ducha: cestu kontemplace a chvály. Prostáček si přál, aby ze stvoření zazněl chvalozpěv na Stvořitele: vzpomeňme na jeho „Buď pochválen, Pane“, „Laudato si“, mi Signore...“, tento chvalozpěv Františka z Assisi.

Žalm (19,2) zní takto: „Nebesa vypravují o Boží slávě“, ale potřebuji muže a ženu, aby dala hlas tomuto svému němému volání. A při *Sanctus* každé mše opakujeme: „Nebe a země jsou plny tvé slávy.“

Jsou jí takřkajíc „těhotné“, ale potřebují ruce dobré porodní báby, aby tuto jejich chválu přivedly na svět. Naším posláním ve světě, připomíná nám znovu Pavel, je být „chválou jeho slávy“ (Ef 1,12). Znamená to dát

přednost radosti z rozjímání před radostí z vlastnictví. A nikdo se neradoval ze stvoření více než František z Assisi, který nechtěl žádné vlastnit.

Bratři a sestry, Duch Svatý, který na počátku proměnil chaos v kosmos, působí, aby tuto proměnu uskutečnil v každém člověku. Prostřednictvím proroka Ezechiela Bůh slibuje: „Dám vám nové srdce, vložím do vás nového Ducha ... Vložím do vás svého Ducha.“ (Ez 36,26–27) Naše srdce se totiž podobá oně opuštěné, temné propasti z prvních veršů knihy Genesis. Mísí se v něm protikladné pocity a touhy: tělesné a duchovní. Všichni jsme v jistém smyslu oním „královstvím rozděleným v sobě“, o němž mluví Ježíš v evangeliu (srov. Mk 3,24). Můžeme říci, že všude kolem nás panuje vnější chaos – chaos sociální a politický: vzpomeňme na války, na tolik dětí, které nemají co jíst, na tolik sociálních nespravedlností; to je ten vnější chaos. Existuje však také chaos vnitřní: v nitru každého z nás. Nemůžete vyléčit ten první, pokud nezačnete léčit ten druhý! Bratři a sestry, snažme se, aby se náš vnitřní zmatek stal jasností Ducha Svatého: to činí Boží moc a my otvíráme svá srdce, aby to mohl učinit.

Kéž v nás tato úvaha vzbudí touhu zakoušet Ducha Stvořitele. Již více než tisíciletí nám církev vkládá na rty volání a prosby: „Veni creator Spiritus!“ – „Přijď, Duchu Stvořiteli, navštív naši mysl, naplň nebeskou milostí srdce, která jsi stvořil.“ Prosme Ducha Svatého, aby k nám přišel a učinil nás novými lidmi s novostí Ducha.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Pondělí 30. 9. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuk Antonína Dvořáka **7:00** V pohorách po horách: Ostrá v pohohorí Velká Fatra **7:10** Ghana – Naděje za mřížemi **7:40** Flešbky – Godzone podcast: Mária Škovierová – Modlit se je snadné **8:15** Grotosky Laurela a Hardyho: Už zas je tady **8:38** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Šalamounovy ostrovy **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Kardinálem v srdci papeže **9:30** Outdoor Films s Karin Razskovou a Michalem Dvořákem: Spolek Elegant je elegantní **11:00** Zambijský Bambo **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Tomášem Kačem **13:35** Toulky po Slovensku – Kremnica **14:00** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Zajačkem: Jádra galaxií **14:40** Střípky z ostravské archeologie: Hroby pod bývalou školou **14:50** Noční univerzita: Vladimír Just – Baroko a Kuks jako divadlo **16:00** Sedmého dne **17:40** Středověký jarmark v Ostravě **18:00** Sedmihlásky: Kdyby byl Bavorov **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:10** Divadélko Bubáček (1. díl): O Mámovi-tátovi **18:25** Meandry řeky Odry **18:50** Hluboké nedorozumění na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Ilona Smejkalová [P] **21:15** Vezmi a čti: Září 2024 [P] **21:30** Harfa Noemova: Má vlast – Vltava **21:55** K jádru věci: S Francescou Šimuniou OSB **22:55** Krajina pro motýly **23:15** V souvislostech **23:40** Benefiční koncert pro Nadaci Impuls: Praha, Betlémská kaple **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 1. 10. 2024

6:05 Biblická studna: S dr. Janem Zámečnickem **7:10** Dopisy z rovníku **7:50** Nebojte se... Ptejte se kněze **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Lednický park vypravuje **10:00** Noční univerzita: P. Josef Mihok – Já, coby misijní pole ... **10:55** Kambodža – Zmrzačený Kristus **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na startu **13:15** Sv. Izidor **13:40** V pohorách po horách: Ostrá v pohohorí Velká Fatra **14:00** Velehrad v době nesvobody **14:20** Historky (1. díl): Svedectvo mladého muža **14:30** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **14:50** Klapka: S Janem Šamánkem **16:00** Muzikanti, hrajte **17:00** Dokořán: S Tatjanou Medveckou **18:00** Sedmihlásky: Kdyby byl Bavorov **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety **18:10** Cirkus Noeland (22. díl): Roberto, Kekulín a Vilík Všelék **18:35** 740ročné Poniky **18:40** Kouzlo Vysoké nad Kysou **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:10** Moudrost mnichů: Umění pracovat na sobě **21:25** Svět – Neobyčejné ženy **22:00** Terra Santa News: 25. 9. 2024 **22:20** Má vlast: Prostějov I. **23:05** Poslední království draků **0:00** Nebojte se... Ptejte se kněze **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 2. 10. 2024

6:05 Cesta k andělům: Josef Koutecký **6:55** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr mladých ZUŠ Jeseník **7:45** Noční univerzita: Vladimír Just – Baroko a Kuks jako divadlo **9:00** Mše svatá z Vatikánu na zahájení biskupské synody [L] **10:45** Setkání: Pavla Golasowská – dřevěný kostel v Gutech **10:55** Můj chrám: Petr Hladík, ministr, kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně-Soběšicích **11:15** V pohorách po horách: Plešivec – Brdy **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorí na Šumavě **12:35** Dětský folklórní festival Zdola

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ponického mlyna **13:20** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **14:00** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **14:15** Múzy církevních škol: Střední škola svatě Anežky České Odry **14:35** V dobrém sa rozejdem: Rožnovské slavnosti 2023 **16:10** Bohém s Bohem: Ilona Smejkalová **17:25** Setkání: František Talíř, Dobrá Voda **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku **18:00** Sedmihlásky: Kdyby byl Bavorov **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **18:10** Strýček Emu: Vinobraní **18:21** Viac ako pieseň (3. díl): Kapela ESPÉ a pieseň Vířaz **18:35** Terra Santa News: 2. 10. 2024 [P] **19:00** Adorace [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:45** Moudrost mnichů: Stáří **21:00** Noční univerzita: Pavlína Bílková – Beze mě nemůžete nic činit [P] **22:00** Koncert chval SBM: Pozořice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **23:30** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **0:00** Když bolí tělo: Akutní neurologie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 3. 10. 2024

6:05 U Pastýře: Hostem dramatik Karel Steigerwald **7:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: MusEquality **8:30** Terra Santa News: 2. 10. 2024 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Vezmi a čti: Září 2024 **9:30** K jádru věci: S Francescou Šimuniou OSB **10:35** 740ročné Poniky **10:40** Přesah **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Průplav Božího přání **13:30** ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku **14:00** Pakistán – Neodvracejte oči **14:30** Benefiční koncert pro zahradu Hospice: Svatý Kopeček **16:05** V pohorách po horách: Ostrá v pohohorí Velká Fatra **16:15** Magazín Mary's Meals **16:35** Krivář **16:45** Dům ze skla?: S Mons. Tomášem Holubem **18:00** Sedmihlásky: Kdyby byl Bavorov **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světél **18:10** Ovečky: 27. neděle v mezidobí **18:25** Cesta k andělům: František Radkovský – emeritní biskup **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S Jiřím Suchým **21:40** Moudrost mnichů: Problémy osobnosti **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Večer chval: Živá modlitba a chvála **0:50** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 4. 10. 2024

6:05 Cesta k andělům: Veronika Žilková **6:55** Duchovní malby: Ježíšovo veřejné působení **7:20** Flešbky – Godzone podcast: Pavol Danko – Pomohlo mi Hnutí fokoláre **7:50** Grotosky Bustera Keatona: Láska kvete v každém věku **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Cesta k pěstounství: Život v opravdové rodině je dar **9:13** Grófská obec Gbelany **9:43** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **9:53** Oto Mádr **10:00** Cvrlikání: Tykráso **11:10** Setkání: Jiří Čunek **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Daruj písničku **14:00** Outdoor Films: S mořeplavcem Richardem Konkolským **15:30** Stopy hutě **15:40** Vezmi a čti: Září 2024 **16:00** Buon giorno s Františkem **16:45** Trendy ochrany přírody **17:15** Svedectvá života: Sr. Grácia Beranová DKL – Mendryka **17:25** Pomáhá

srdcem **17:35** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Pavel Bratinka **18:00** Sedmihlásky: Kdyby byl Bavorov **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka **18:10** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Rakousko – údolí Dyje **18:15** Intarzanový svět Jana Mařka **18:26** Královna a Matka Chorvatů **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Říjen 2024 [L] **21:20** V pohorách po horách: Ostrá v pohohorí Velká Fatra **21:30** Moudrost mnichů: Chyby a hříchy **21:45** Poletuchy: Na skok do Lázní **22:35** Basco a Juliet Hjetland na Folkových prázdninách **23:25** Na startu **23:50** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahrádce **0:15** Příběhy psané životem: Se střízlivou hlavou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 5. 10. 2024

6:05 U Pastýře: S poslancem Markem Bendou **7:05** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme média veřejné služby **7:25** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 66 km: Dalešická přehrada **7:45** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **8:10** Otevřené chrámy **8:30** Sedmihlásky: Kdyby byl Bavorov **8:35** Cirkus Noeland (22. díl): Roberto, Kekulín a Vilík Všelék **9:00** Ovečky: 27. neděle v mezidobí **9:20** Strýček Emu: Vinobraní **9:40** Flešbky – Godzone podcast: Dávid Janočko – S egom rapuje vo vazniciach **10:10** Muzikál GEDEON **11:13** V pohorách po horách: Chabeneč – Nizké Tatry **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Duchovní menu [P] **12:20** Střípky z ostravské archeologie: Poslední ostravský hrad **12:30** Cesta k pěstounství: Proces zařazení mezi pěstouny **12:33** Okřídlení sousedě: Ptáci a skla **12:50** K jádru věci: S Francescou Šimuniou OSB **14:00** Pod lampou **16:05** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2024 **17:40** Mexiko – země indiánů **18:00** Slovo na neděli: 27. neděle v mezidobí [P] **18:20** Blízko nebe **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Poklad z Jelínkova domu **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen III. (6. díl): Napětí ve stanovém městě [P] **21:25** V pohorách po horách: Kečský Javorník v Hostýnských vrších [P] **21:35** Dokořán: S Marií Retkovou [P] **22:25** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Zajačkem: Galaxie [P] **23:05** S chutí přes práh: Českomoravská Fatima v Kocličově **23:25** Můj chrám: Ivo Slavotínek, první náměstek hejtmana Olomouckého kraje, v Bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku **23:50** Na cestě k dokonalosti – Ján Havlík **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 6. 10. 2024

6:05 Večer chval: Z přehlídky církevních škol v Odrách **7:20** Charita pro Ukrajinu v čase války **7:45** Slovo na neděli: 27. neděle v mezidobí **8:10** Jak potkávat svět: S Jiřím Suchým **9:45** Vezmi a čti: Září 2024 **10:00** Bohém s Bohem: Ilona Smejkalová **11:15** Magazín Mary's Meals **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Muzikanti, hrajte: Dubňanka **13:40** Múzy církevních škol: Katolické gymnázium Třebíč **14:05** Dokořán: S Marií Retkovou **15:00** Mše svatá se svěcením kostela Svatého Ducha ve Starém Městě [L] **17:00** The Chosen III. (6. díl): Napětí ve stanovém městě **18:30** Sedmihlásky: Zahrajte mi muziganti [P] **18:35** Ovečky: 27. neděle v mezidobí **18:55** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a človíček **19:25** Strýček Emu: František a zvířátka [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Interview s Bohem **21:45** Narozeninový koncert Jiřího Pavlici: Ostrava, Multifunkční hala Gong **23:35** Setkání: Jiří Navrátil – Štramberk **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Když bolí duše: Patologická religiozita, nezdravá víra **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 30. 9. o 17:30 hod.: Haiti – seminár v stanoch

Mladí muži na Haiti, ktorí sa rozhodli odpovedať na Božie volanie ku kňazstvu, musia študovať v mimoriadne ťažkých podmienkach. Hlavný seminár Panny Márie funguje vo veľmi nestálych podmienkach – v stanoch.

Utorok 1. 10. o 20:25 hod.: Vatikánske múzeá (1)

Vo filme je predstavený vývoj výstavby Vatikánskych múzeí, ktoré, napriek názvu v množnom čísle, tvoria jednu inštitúciu. Ich zbierky sa nachádzajú v niekoľkých budovách a komplexoch, ktoré sa vyvíjali počas 5 storočí a nesú podpisy mnohých pápežov.

Streda 2. 10. o 20:55 hod.: Pod javiskom (Posvätné spomienky)

Pozvanie do ďalšej relácie Pod javiskom prijala vzácna návšteva, známa herečka, režisérka, spoluzakladateľka divadla Korzo 90, Zita Furková. Podelí sa s nami o svoje posvätné spomienky na detstvo, vojnu, mladosť, ale aj nespočetnú hereckú tvorbu. Poprepleťá ich svojim improvizovaným prednesom. Veď ako hovorí, podstatou herectva je, že človek je na javisku pravdivý. Aj o tom sa s ňou bude rozprávať Lukáš Latinák v atmosfére hudby od kapely Prešporok.

Štvrtok 3. 10. o 13:35 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery

Kostol Panny Márie Archy zmluvy sa nachádza na severozápade mesta Abu Gosh, ktoré je považované za niekdajšie biblické miesto Kirjatarim.

Piatok 4. 10. o 20:30 hod.: BIBLIA : Jakub

Film rozpráva o dvoch bratoch – Jakubovi a Ezauiovi, o láske, závidi, túžbe po bohatstve a nádeji. Je rozprávaním o obyčajnom mužovi, ktorý sa rozhodne vziať dianie do svojich rúk.

Sobota 5. 10. o 16:00 hod.: Fatimská sobota z kaplnky TV LUX

Priamy prenos modlitby svätého ruženca a svätej omše.

Nedeľa 06. 10. o 16:25 hod.: Vstaneme na úsvite – sila priateľstva

12-ročný chlapec Luca sa rozhodol, že napíše knihu z rozhovorov so žijúcimi svedkami, ktorí poznali Pátra Pia.

BREVIÁR PRO LAIKY

28. ZÁŘÍ – 5. ŘÍJNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 9.		PO 30. 9.		ÚT 1. 10.		ST 2. 10.		ČT 3. 10.		PÁ 4. 10.		SO 5. 10.			
Antifona	919	1029	1734	1953	1741	1961	1543	1738	980	1096	1754	1975	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	786	884	783	881	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1734	1953	1742	1961	1543	1739	981	1096	1551	1747	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1544	1739	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1735	1954	1743	1962	1544	1740	985	1101	1756	1977	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	718	810	1735	1954	1542	1737	1544	1740	985	1101	1551	1748	1669	1886		
Prosby	924	1034	1724	1943	1744	1963	1545	1740	985	1101	1757	1977	1655	1886		
Závěrečná modlitba	718	810	1541	1737	1542	1738	1545	1741	986	1102	1552	1748	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1545	1741	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	718	810	943	1054	957	1071	1545	1741	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 28. 9.															
Hymnus	1531	1725	929	1039	1736	1955	1746	1965	1537	1732	991	1108	1552	1748	1024	1143
Antifony	1531	1726	929	1040	945	1057	960	1073	1546	1742	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	1715	1932	930	1040	945	1057	960	1073	1547	1742	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	1531	1726	933	1043	1737	1956	1749	1968	1549	1745	995	1112	1763	1983	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	1532	1727	718	811	1737	1956	1542	1738	1549	1745	995	1112	1553	1749	719	811
Prosby	1532	1727	933	1044	1731	1950	1750	1969	1549	1745	995	1112	1764	1984	1028	1147
Záv. modlitba	1529	1724	718	810	1541	1737	1542	1738	1545	1741	996	1113	1552	1748	719	812
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 29. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Nm 11,25–29

Ž 19(18),8.10.12–13.14

Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)

2. čt.: Jak 5,1–6

Ev.: Mk 9,38–43.45.47–48

Pondělí 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Job 1,6–22

Ž 17(16),1.2–3.6–7

Odp.: 6b (*Popřej mi sluchu, Bože, slyš mé slovo!*)

Ev.: Lk 9,46–50

Úterý 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 3,1–3.11–17.20–23

Ž 88(87),2–3.4–5.6.7–8

Odp.: 3a (*Kěž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!*)

Ev.: Lk 9,51–56

Středa 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11 (*Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách.*)

Ev.: Mt 18,1–5.10

Čtvrtek 3. 10. – ferie

1. čt.: Job 19,21–27

Ž 27(26),7–8a.8b–9abc.13–14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 10,1–12

Pátek 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Job 38,1.12–21; 40,3–5

Ž 139(138),1–3.7–8.9–10.13–14ab

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 10,13–16

Sobota 5. 10. – nezávazná památka sv. Faustiny Kowalské nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Job 42,1–3.5–6.12–16

(hebr. 1–3.5–6.12–17)

Ž 119(118),66.71.75.91.125.130

Odp.: 135a (*Jasnou tvář ukaž svému služebníkovi, Hospodine!*)

Ev.: Lk 10,17–24

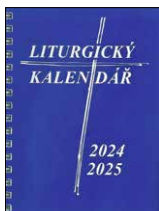
KALENDÁŘE

LITURGICKÝ KALENDÁŘ NA ROK 2024–2025

Uspořádal P. Jan Šlégr • Odpovědný redaktor Jiří Kula

Oficiální průvodce liturgickým rokem České biskupské konference. Praktická pomůcka pro duchovní i laiky napoví, kdy se slaví církevní svátky a památky, a provede jednotlivými liturgickými obdobími.

Katolický týdeník
ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Kroužková vazba, 105x140 mm,
176 stran, 149 Kč

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2024–2025

Zpracoval P. Václav Škvařil • Úvod Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží a jáhnů, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti.

Vydalo Arcibiskupství olomoucké
v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.
Kroužková vazba, 112x170 mm,
190 stran, 98 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Denní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem na rok 2025. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a citát, který byl vybrán z knih vydaných nakladatelstvím Paulínky. Na začátku každého měsíce je uveden úmysl papeže a národní úmysl Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor pro poznámky.

Paulínky

Váz., A5, 392 stran, 229 Kč

DĚDICTVÍ OTCŮ

Podklady k liturgickým čtením P. Vojtěch Novotný
Výběr citátů Markéta Protivánková

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2025. Kalendář je určen těm, kdo mají rádi české a moravské kostely, křesťanské umění, krásnou fotografii a liturgické dění.

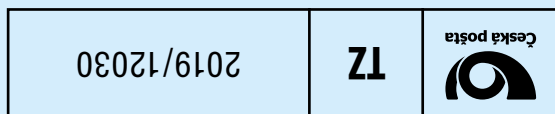

KatMedia, s. r. o.,
ve spolupráci s Fotografickým
spolkem Člověk a Víra
Kroužková vazba,
240x135 mm, 79 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.